

РЕШЕНИЕ

№ 3505

гр. София, 28.05.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXII КАСАЦИОНЕН
СЪСТАВ**, в публично заседание на 14.05.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Светлана Димитрова

**ЧЛЕНОВЕ: Радина Карамфилова-Десподска
Ванина Колева**

при участието на секретаря Милена Чунчева и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **3427** по описа за **2021** година докладвано от съдия Светлана Димитрова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 и сл.АПК, във връзка с чл.63 от ЗАНН.

С Решение от 19.02.2021 г., постановено по н.а.х.д. № 10566/2020 г. от Софийски районен съд (СРС),НО – 111-ти състав е отменено Наказателно постановление /НП/ № 74/23.07.2020 г., издадено от началник на ГПУ - С. при РДГП – Аерогари, ГДГП – МВР, с което на основание чл. 51 от Закона за чужденците в Република България /ЗЧРБ/, на [фирма], [населено място] е наложена „имуществена санкция“, в размер на 2000 /две хиляди/ лева, за нарушение на чл. 20, ал. 1, т. 1, вр. с чл. 19, ал. 1, т. 1 ЗЧРБ. В касационната жалба на ГПУ С. при РДГП- Аерогари, ГДП- МВР, се сочи, че оспореното решение е неправилно като постановено в противоречие с материалния закон, допуснати съществени процесуални нарушения и необоснованост. Не са налице сочените процесуални нарушения. Административнонаказващият орган няма задължение да посочва нормативните документи, въз основа на които се издава виза. Правилна е квалификацията на нарушението и приложението на материалния закон. Не е взето предвид, че нашата страна не е член на Шенгенското пространство. Претендира присъждането на разноски за двете съдебни инстанции и прави възражение за прекомерност на адвокатския хонорар.

Ответникът по касация [фирма], чрез процесуалния си представител юрк. Д. оспорва жалбата като неоснователна Поддържа представения писмен отговор на касационната жалба, в който са изложени подробни съображения в тази насока.Не претендира

разноски.

Представителят на Софийска градска прокуратура заявява становище за неоснователност и недоказаност на касационната жалба.

Съдът, като взе предвид становищата на страните и наведените касационни основания и извърши цялостен преглед за законосъобразност на обжалваното решение по реда на чл. 217 и следващите от АПК, намери следното:

Касационната жалба е процесуално допустима като подадена от лице, легитимирано да обжалва, срещу акт, подлежащ на касационен контрол и в законно установения за това четиринадесетдневен преклузивен срок.

Разгледана по същество касационната жалба е неоснователна.

След като извърши служебно проверка на основание чл. 218, ал. 2 от Административно процесуалния кодекс и въз основа на фактите, установени от първоинстанционния съд, съгласно чл. 220 от АПК, Двадесет и втори касационен състав на Административен съд София – град намира, че обжалваното решение е валидно, допустимо и в съответствие с материалния закон. В тази връзка решаващият състав на съда съобрази и това, че решението е постановено по отношение на акт, който подлежи на съдебен контрол, като произнасянето е извършено от компетентен съд в рамките на правомощията му.

Въззивният съд е отменил оспореното НП, тъй като е приел, че в хода на административнонаказателното производство са нарушени разпоредбите на чл.42, т.5 и чл.57, ал.1, т.6 от ЗАНН.

Този извод е правилен.

Между страните не се спори, че дружеството е „превозвач“, по смисъла на легалната дефиниция, дадена в § 1, т. 11 от ДР на ЗЧРБ. Чл.19, ал.1, т.1 ЗЧРБ определя, че чужденец, който влиза в Република България или преминава транзитно през нейната територия, в зависимост от целта на пътуването, трябва да притежава редовен паспорт или заместващ го документ за пътуване, както и виза, когато такава е необходима. Съдържанието на чл. 19, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ е възпроизведено и в чл. 8, ал. 1 от същия закон. В чл.20, ал.1 ЗЧРБ са посочени задълженията, които има превозвач, който превозва по въздух до и/или от Република България чужденци, преди да извърши услугата. Съгласно т.1 превозвачът трябва да установи наличието и валидността на документа за пътуване и на визата, когато такава се изисква. В чл.8, ал. 2 и ал. 3 ЗЧРБ са посочени случаите, при които не се изисква виза - когато това е предвидено в Регламент (ЕО) № 539/2001 на Съвета, в други актове на ЕС с обвързващо действие, в международен договор, по който Република България е страна, или в акт на Министерския съвет, както и когато чужденецът притежава валидно разрешение за продължително, дългосрочно или постоянно пребиваване в Република България. Изискването за наличие на виза при влизане на територията на РБ, следва от разпоредбата на чл. 1 от Регламент (ЕО) № 539/2001г. на Съвета от 15.03.2001г. за определяне на третите страни, чиито граждани трябва да притежават виза, когато преминават външните граници на държавите-членки, както и тези, чиито граждани са освободени от това изискване. Съгласно чл.1, т. 1 от този регламент, гражданите на третите страни, които са изброени в списъка в Приложение 1, трябва да притежават виза при преминаване на външните граници на държавите-членки. Видно от това приложение гражданите на Т. следва да притежават редовна виза за влизане в РБ.

Тази разпоредба обаче не е посочена нито в АУАН, нито в НП, което е в нарушение на императивните изисквания на чл.42, ал.1, т.5 и чл.57, ал.1, т.6 от ЗАНН.

Цитираните в АУАН и НП разпоредби на чл.20, ал.1, т.1, и чл.19, ал.1 посочват само „виза, когато е необходимо“, без да конкретизират или препращат към конкретна хипотеза, в която се изисква издаването на виза, в това число на граждани на Т.. Горното води до извода че при описанието на административното нарушение не са посочени правните и фактическите основания, от които да следва, че за да бъде превозен чуждия гражданин, е следвало да му бъде издадена виза или разрешение за пребиваване в Република България. Позоваването, че е гражданин на Т. не е достатъчно, за да обоснове извод за изискването на виза. Допуснатото нарушение е от категорията на съществените, тъй като ограничава правото на защита на наказаното лице и препятства възможността му адекватно да я организира.

Предвид горното, настоящият състав приема, че касираното решение е валидно, допустимо и правилно и при условията на чл.221, ал.2 от АПК следва да бъде оставено в сила.

С оглед изхода на спора и по аргумент от противното на чл. 63,ал.3 ЗАНН на касатора не се дължат разноси, като при отхвърляне на претенцията за разноси, съобразно константната практика на ВКС, не се постановява нарочен диспозитив.Отвeтникът не претендира разноси, поради което по аргумент от противното на чл. 81 ГПК въпросът с тяхната дължимост съдът служебно не обсъжда.

Така мотивиран, Административен съд София-град,XXII-ри касационен състав

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА Решение от 19.02.2021 г., постановено по н.а.х.д. № 10566/2020 г. от Софийски районен съд ,НО – 111-ти състав.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ :

ЧЛЕНОВЕ :